

Pressemeddelelse

Der er mange lag i Debbie Gledorfs malerier – ”som der er i selve livet”, siger hun, ”og lige under overfladen kan man som regel skimte forrige lag”.....

Uddrag af artikel skrevet af Journalist Helle Skram De Fries:

I filmen ”Sidste Tango i Paris” har Marlon Brando en affære med en yngre kvinde spillet af Maria Schneider. En sensuel affære, som inspirerede Debbie Gledorf til et maleri med titlen ”Now he’s in heaven”.

En dobbelt betydning af, at Marlon Brando er død, samt at han i mødet med den unge kvinde er i himlen.

Debbie Gledorf havde aldrig set filmen, kun hørt om den, og troede, at det var en smuk kærlighedshistorie.

Da den for nylig blev vist på tv, så hun den - og blev rasende.

Mødet mellem manden og kvinden var ikke i orden - det var ikke ligeværdigt.

Filmens ender med, at Maria Schneider skyder Marlon Brando – hvilket Debbie tog til efterretning, og nu er maleriet forsynet med et skudhul.

Forholdet mellem manden og kvinden er det, Debbie Gledorf skildrer i sine meget smukke malerier. På mange måder er Debbie Gledorfs opfattelse af mand/kvinde forholdet ret gammeldags.

Kvinden er stolt af sin mand. Stolt af at smøre hans madpakke, bringe ham måltidet, stryge hans skjorte og samle hans sokker op fra gulvet. Holdninger, der vil få enhver feminist helt frem i sloggitrussen. Debbie er vokset op i en rødstrømpetid, men har altid været dybt uenig med dem.

Skulle det forlede nogen til at tro, at hun er en lille, forsagt kvinde, der lader sig underkue af en mand, så har de taget gruelig fejl. Hun er stolt og stærk, frodig og karismatisk, pragtfuld og indtagende, - og uden tvivl noget af en mundfuld for enhver mand. Underdanighed er absolut ikke en fremherskende side hos hende, om end hun bedyrer, at med en værdig partner er hun lige præcis så underdanig, som man skal være, eller snarere ærbødig underdanig overfor den maskuline power.

- Kvinden skal på ingen måde være undertrykt. Det er slet ikke det, det handler om. Det handler om passionen mellem manden og kvinden. Og den har rødstrømperne aldrig haft forståelse for.

Det er ømheden, der interesserer Debbie Gledorf som kunstner. Æmhed og sammenhold mellem mand og kvinde. Selv på de malerier, hvor kvinden er alene, udstråler hun en stor ømhed til manden.

- Jeg har ikke behov for at provokere med min kunst. Jeg har ikke lyst til at male sådan direkte erotisk – jeg har lyst til at male en fornemmelse.

Hvad synes du så om, at kvinden fremstilles som et sexsymbol i medierne?

- Jamen, jeg syntes da, det var tåbeligt, at de hev de der plakater med den nøgne kvinde ned (plakater, der reklamerede for drikken Cult). Hun er jo ikke kun nøgen for manden; hun er det for sig selv. Det forstår feministerne bare ikke. Lige som kvinden ikke bare stryger skjorten for mandens skyld. Hun gør det, fordi hun gerne vil stryge den skjorte til ham. Og fordi det er umaskulint, at en mand stryger skjorter.

De kvinder, Debbie maler, er stolte kvinder, som manden elsker og ser op til - og vil gøre alt for i hverdagen.

- Dette handler ikke om underdanighed, men om en følelse. At du er stolt af din mand. Og det handler i høj grad også om, at han skal være stolt af sin kvinde og værdsætte det, hun gør. Det handler jo ikke om hr. Brønshøj, der sidder bøvsende i sofaen og forlanger maden på bordet NU! Det handler om, at manden værdsætter det måltid, kvinden har tilberedt til ham, fordi de grundlæggende respekterer hinanden og hinandens indsats i deres fælles forhold og liv.

Og endnu engang gentager Debbie sig selv. - En mand er en mand og en kvinde er en kvinde. Han bærer hendes tasker og holder døren, hun vasker tøjet, samler sokkerne op og føler glæde over, at han har haft tryghed til at smide dem netop der. At udviske kønsrollefordelingen er at forfladige (indfaldsvinklen til) romantik.

Hvor henter du inspiration til dine malerier?

- Indeni mig bor en skøn kvinde. En kvinde, der er stolt af at være sin partners kvinde. Jeg ved ikke helt, hvilken krop den kvinde har. Hun er ikke tynd, ikke tyk, men sensuel. Hun ser verden i øjnene med en styrke opnået af erfaring, - og det drejer sig ikke om glat hud eller faste bryster. Jeg stræber ikke efter den perfekte tegning af den perfekte krop - langt fra - jeg holder tværtimod af de skæve vinkler, den asymmetriske tegning, de forkerte forhold - for intet er perfekt her i verden - måske med undtagelse af den rene følelse af ømhed for et andet menneske - omsorg, ro, tryghed, stolthed.

Når jeg maler, kan jeg pludselig gå i stå, når en kvinde skal have vendt hoften lidt, eller strakt armen - jeg kan ikke alle positurer, så må jeg studere mig frem til dem.

Debbie har oplevet meget i sit 44-årige liv. Også af mindre festlige ting. Perioden efter hendes mand blev syg og indlagt var meget svær og mørk. Det tog lang tid, flere år i det sorteste dyb, men hun fandt livslysten og passionen igen. Hendes malerier udtrykker det, men selvom de mest er lyse i farverne, er man klar over, at de er malet af et menneske med en erfaret indsigt i, hvad livet byder på af både lyst og mørkt. Der er mange lag i Debbies malerier - "som der er i selve livet", siger hun, "og lige under overfladen kan man som regel skimte forrige lag".....

Tidens Kvinder nr. 6/2005

Facts

- Knust marmor, sten og sand
- Kaffe, rødkål, løg, pigmenter, hjemmelavede farver og acryl
- Blyant og viskelæder
- Kniv, sandpapir og støvsuger
- Hjemmelavede malerplader og rammer
- Croquis via kamera
- Tid, tanker og følelser
- Stemning og inspiration
- Udfordring, styrke og stolthed
- Borde fra auktioner

Debbie Gledorf:

"Jeg arbejder først og fremmest på tanker og følelser, men herefter er det håndværk.

Som datter af een af Danmarks dygtigste møbelsnedkere er jeg nærmest vokset op med vaterpas og en skruetrækker i hånden - på et kæmpemæssigt snedkerværksted med savsmuld og duften af arbejde i træ. Træ fascinerer mig, og jeg

starter helt på bunden med en træplade, som nøje opmålt og udskåret giver bunden for de mange efterfølgende lag af forskellige materialer. Først i de sidste og øverste lag kan jeg se, hvor maleriet vil hen. I lagene af knust marmor, sten og sand, tegner der sig et motiv, i reglen en kvinde, som jeg så tegner op og arbejder videre på. Jeg finder ud af, hvad hun vil, denne kvinde, hvad hun tænker på.

Malingen er for de fleste farvers vedkommende hjemmelavede, i teorien efter samme praksis, som de ældgamle plantefarvere anvender. Sidste lag, når maleriet skal lukkes og afsluttes, er ligeledes et naturprodukt, som på den ene side tillader maleriet at leve videre, men på den anden side lukker det for smuds og gør det så bestandigt, at malerierne (uden rammer) kan hænge i vådrum samt udendørs i det danske vejr.

Hvilket har fået mig til optage en meget gammel drøm - nemlig at arbejde på borde. Jeg opkøber de skønneste gamle spise- samt sofa- og pynteborde på auktioner, gerne mere end 100 år gamle, og så bliver bordpladerne omdannet til malerier. Malerier, man kan integrere på en helt anderledes måde i sin hverdag, end man ellers kan med de traditionelle malerier på væggene. Jeg er selv meget glad for disse borde, og jeg lever sammen med dem i lang, lang tid, før de forlader mit hjem. Og jeg er fantastisk stolt og glad over de mange tilkendegivelser der viser, at folk er fuldstændigt lige så glade for bordene, som jeg er.

Jeg har valgt at arbejde hjemme, at leve midt i maleriet, for selvom jeg har det skønneste, meget store atelier, hvor jeg dog stadig har mine maskiner; rammeklipper, -samlere, dreje- og høvlbænk, samt borde til udskæring af pap m.m., så har jeg for længst måtte erkende, at jeg kun kan arbejde i dyb inspiration, og den finder jeg på alle (de underligste) tidspunkter af døgnet, og ikke blot fordi jeg siger, at nu tager jeg ud og maler - så står jeg der og føler mig lidt forladt, uden min stemning, mine inspirationskilder, Radio Yes2day etc. Ja, jeg kan gå rundt i timer og flytte på pottplanter, sten på bordene, figurer i bronze, træ m.m., andre kunstneres malerier på mine vægge, bøger m.m., før jeg kan lave noget, og det kan udefra se meget underligt ud, og tangere hen ad tidsspilde - men...

Så alle de borde og malerier, jeg har i gang - og de er i gang i mange, mange måneder, er fremme hele tiden, og når jeg vågner, kan jeg ligge længe og betragte et specifikt maleri, og pludselig træder der så et motiv ud, som jeg må hen og tegne op - og jeg er udmærket godt klar over, at ingen anden end jeg kan se det.

Rammerne er den sidste hånd, jeg lægger på malerierne. Og det er ligeledes rammefremstilling helt fra bunden, med 4 meter lange lister. Og her har jeg fundet ud af, at jeg altså nu har nået alderen for briller, og især hvis klokken har sneget sig langt hen midt på natten.

Udfordringen i, at rammen nu sidder der, kommer, når jeg tager de færdige malerier op for anden gang. Selvom et maleri er helt færdigt, kan det pludselig sige til mig, at det skal videre. Måske kan jeg umiddelbart se hvorhen, måske ikke, men i hvert fald er jeg meget glad for de specielt udvalgte lister, jeg bruger til rammer, for de ser nemlig allerede fra start ud til, at de har været noget hårdt igennem, og passer således rigtigt godt ind i helhedsbilledet af det færdige maleri, som slutter op med at se ud som et lille stykke af en stor helhed, en murflade, der er revet ud, lidt forvitret, men i bunden en meget harmonisk del af den store helhed.

Det var maleriet for så vidt angår det stoflige valg af materialer - så er der det uhåndgribelige; tanker og følelser. De er en meget stor del af hvert maleri. Ikke at der skal låses fast om en bestemt betydning af et maleri - på ingen måde. Men uanset om der er en kvinde alene på et maleri, eller en kvinde og en mand, er og skal der på intet tidspunkt være tvivl om, at de hver især er stolte mennesker, harmoniske, og dog sårbare. De har fundet værdien i livet og i hinanden, og uanset at man ikke kan se den anden part på maleriet, kan man være evigt forvisset om, at den anden part er i tanker. Det ses i attituden.

Jeg ved godt, at der findes ulykkelige mennesker, og mennesker, der har mistet - det har jeg selv, men den styrke, der opstår af dette, er så ubeskrivelig, så man næsten ikke - ja, kan beskrive det. Styrken i at opdage, at der findes et liv efter "døden", efter sorgen. Styrken i den nye kærlighed, bagateller vil for evigt antage proportioner af bagateller, man forstår at tage ting for, hvad de er, man hviler på een eller anden måde meget mere i sig selv, er ikke afhængig af nogen eller noget, men er bare så glad for alt, der er godt, og er glad for at kunne hjælpe, hvor noget er mindre godt.

Jeg arbejder først og fremmest på tanker og følelser.... skrev jeg i starten. Styrken, kønnene imellem. Måden, man kompletterer hinanden på. En mand er en mand, og en kvinde er en kvinde. Et ligeværdigt forhold i passion, varme og intensitet, - et forhold, hvor man respekterer og beundrer hinanden."